

Bice bement a laboratóriumba, Juci öltözni kezdett. De Krónikás nem akarta ilyen örömtelenül befejezni az izgalmas felvételezést. Nagyon természetesen és nagyon biztosan a sikerben, főzni kezdte a lányt.

Juci egy órával ezelőtt ébredt csak rá, miért követik nála egymást olyan könnyen a férfiak. De ennek a felfedezésnek a nyomán felébredt benne az ellenállás. Juciban felébredt a csak azért sem!

– Szeretnél? – mosolygott és elhúzódott a férfitől, és figyelmesen kezdte visszafordítani harisnyáját a fonákról.

Krónikás dühösen kapott utána:

– Holnap felmennék hozzád.

– Csak ne fáraszd magad.

– Miért nem?

– Mert. Nem.

– De miért? Meglátod, olyan jó lesz...

– Jó? Kinek? Neked igen?

– És neked is... meglátod...

– Nekem nem – mondta Juci, pedig ebben a pillanatban arra gondolt, hogy talán igaza van ennek a Krónikásnak, neki is jó lenne, hiszen eddig is mindig jó volt, és ezt kiérik róla a férfiak.

(Uj Magazin Könyvek. Budapest, 1936. 84–92.)

On revient toujours

MÉREI ADOLF

Van hús ruhám és mind selyem,
Az én szakmám a szerelem,
Formás a termetem, nem gyarló,
Tolong körém a sok udvarló.
Mind gazdag úr, báró és bankár,
Automobilon, hintóban jár
S bár pajkos tréfát űznek vélem,

Ábrándozó marad kedélyem
S borongós őszi napokon
Az ócska nótát dúdolom:
On revient toujours
A ses premiers amours...⁶

Nem folyt mindig jól a sorom,
Keserves volt gyermekkorom,
Volt öt vagy hat kicsiny testvérem,
Lenn laktunk egy sötét pincében,
Egy szurtos szalmazsák volt ágyam,
S bár szörnyű jó volt étvágyam,
Hej, vacsorát sokszor nem ettem,
Olcsó karton volt toalettem:
A nyirkos szűk pincébe lent,
Hogy tudtam volna, mit jelent:
On revient toujours
A ses premiers amours...

Lakott a házban egy legény,
Ő szeretett, szerettem én!
Az első csókot tőle kaptam,
Azóta országút lett ajkam.
Egy gazdag úr jött... és megejt ő,
Aztán más jött... síkos lejtő...
S az első tiszta szent szerelmem
Ma elfordul, ha meglát engem.
Nem jó hozzám vissza soha,
Hazug e dal, vagy ostoba:
On revient toujours
A ses premiers amours...

Röpül kegyetlen' az idő,
Jaj, hervadó virág a nő!
Elfogy a pénz, ha fogy a szépség,
Nyomor lesz részem, semmi kétség!
A sorsomat előre látom,
Faképnél hagy minden barátom

6 Nyersfordításban: „A legelső szerelmeinkre mindörökké emlékezünk.”

S az lesz a cifra nóta vége,
Hogy visszatérek a régi pincébe.
És éhesen és öregén
Szalmán kezdtem, ott végezem, –
On revient toujours
A ses premiers amours ...

*(Zenéjét szerezte: Jacobi Viktor, 1912.
In Magyar Kabaret. 2. köt. Gyoma, 1912. 12–13.)*

Első kritikusom

ABONYI ANDOR⁷

Az én legelső műbírálóm
Egy barna kis kokott vala.
Amint szemembe vágta vádlón,
Fülembé cseng minden szava...

És Ő tanított csókolózni,
Először, forrón, igazán.
Hogy kell nők szívébe lopózni –
Ő tanított, a barna lány.

Komisz, rossz tanítvány lehettem,
E kudarcért még pirulok –
A Mester kimondá felettem:
Hogy „tehetségtelen” vagyok!...

(Kis élelclap Tulipán-kiadása, 1908. 2/a sz. 1908. január 26.–február 2. 9.)

⁷ Költő, szerkesztő, ügyvéd (1887–1915). 1905-ig eredeti nevét, az Auszterlitzet használta, Az 1. világháborúban esett el, a harctéren írt versei a *Budapesti Hírlap*ban jelentek meg.